

18 Δεκεμβρίου 2013

Η Ταινιοθήκη της Ρήξης

[Πολιτισμός](#) / [Κινηματογράφος](#) / [Πολιτισμός](#) / [Συνεντεύξεις](#)

Ξεκίνησε την Πέμπτη 28 Νοεμβρίου η νέα σειρά προβολών της «Ταινιοθήκης της Ρήξης» στα πλαίσια του αφιερώματος:

**“Ελληνικός κινηματογράφος, από τη Μεταπολίτευση στο Μιλένιουμ”.
Ταινίες, όψεις και συζητήσεις για τον σύγχρονο ελληνικό κινηματογράφο.
30 σκηνοθέτες στο προσκήνιο.**

Το αφιέρωμα επιμελείται ο Σκηνοθέτης, Κριτικός Κινηματογράφου και Δημοσιογράφος Κωνσταντίνος Μπλάθρας και θα περιλαμβάνει προβολές και συζητήσεις με τους συντελεστές των ταινιών. Οι προβολές πραγματοποιούνται στο χώρο πολιτισμού και πολιτικής του Άρδην, Ξενοφώντος 4, 6ος όροφος, κάθε Παρασκευή.

Στο φετινό πρόγραμμα έχουν προγραμματιστεί οι ταινίες:

*Happy day (1976), του Παντελή Βούλγαρη

*Ανοιχτή επιστολή (1968), του Γιώργου Σταμπουλόπουλου

*Καραβάν Σεράι (1986), του Τάσου Ψαρρά

*Η τιμή της αγάπης (1984), της Τώνιας Μαρκετάκη

*Τα χρώματα της ίριδος (1974), του Νίκου Παναγιωτόπουλου

*Γλυκειά συμμορία (1983), του Νίκου Νικολαΐδη

*Οι απέναντι (1981), του Γιώργου Πανουσόπουλου

*Παραγγελιά (1980), του Παύλου Τάσσιου

*Ρεμπέτικο (1983), του Κώστα Φέρρη

*Ο ασυμβίβαστος (1979), του Ανδρέα Θωμόπουλου

*Παρακαλώ, γυναίκες, μην κλαίτε (1992), Σταύρου Τσιώλη, Χρήστου Βακαλόπουλου

*Καρκαλού (1984), του Σταύρου Τορνέ

*Ο Βασιλιάς (2002), του Νίκου Γραμματικού

*Φτηνά τσιγάρα (2000), του Ρένου Χαραλαμπίδη

*Ακαδημία Πλάτωνος (2009), του Φίλιππου Τσίτου

*Τρεις Μέρες Ευτυχίας (2011), του Δημήτρη Αθανίτη

Στην Πεμπτουσία μίλησε ο Σκηνοθέτης, Κριτικός Κινηματογράφου και Δημοσιογράφος Κωνσταντίνος Μπλάθρας που επιμελείται το αφιέρωμα:

-Πεμπτουσία: Πέρυσι ήταν η πρώτη φορά που λειτούργησε αυτό το πρόγραμμα; Πώς ανταποκρίθηκε το κοινό;

-Κ.Μ.: Πέρυσι ξεκίνησε τη λειτουργία του και το Πολιτιστικό Στέκι του Περιοδικού ΑΡΔΗΝ. Η ανταπόκριση του κόσμου ήταν καλή, ιδιαίτερα όταν είχαμε προσκεκλημένους στις βραδιές κινηματογράφου, σκηνοθέτες, κριτικούς και συντελεστές, οι οποίοι μίλησαν για τις ταινίες. Ο κόσμος έδειξε ενδιαφέρον. Πιο

δημοφιλής αποδείχθηκε ο Βέγγος, λιγότερο δημοφιλείς κάποιες άλλες ταινίες. Παρ' όλα αυτά υπάρχει νομίζω ένα ενδιαφέρον για κλασσικές ελληνικές ταινίες, πολλές από τις οποίες ο κόσμος δεν τις έχει δει και ιδιαίτερα οι νεώτεροι.

-Πεμπτουσία: Φέτος παρατηρώ ότι στο πρόγραμμα έχετε ταινίες μόνο από τον ελληνικό κινηματογράφο. Το ίδιο ίσχυε και πέρυσι;

-Κ.Μ.: Πέρυσι είχαμε ταινίες και από τον παγκόσμιο κινηματογράφο. Φέτος επιλέξαμε να κάνουμε ένα πρόγραμμα σεμιναριακό θα το έλεγα με ταινίες από τον ελληνικό κινηματογράφο της μεταπολίτευσης, ώστε να γίνουν και ανάμεσα στις προβολές κάποιες συζητήσεις με τους συντελεστές των ταινιών, τους σκηνοθέτες, θεωρητικούς και κριτικούς για το ελληνικό σινεμά από την μεταπολίτευση έως το σήμερα. Έτσι η επιλογή φέτος έχει αποκλειστικά ελληνικές ταινίες μετά το 1970 και το 1975 με τη μεταπολίτευση, αλλά το λέω σχηματικά επειδή υπάρχουν μια δυο ταινίες που προηγούνται αυτής της χρονολογίας.

-Πεμπτουσία: Από αυτήν την περίοδο θα μπορούσε να πει κανείς ότι υπάρχει μία άνθιση του ελληνικού κινηματογράφου;

-Κ.Μ.: Η πρώτη άνθιση του ελληνικού κινηματογράφου υπάρχει στη δεκαετία του 1960. Μέχρι το 1966, που είναι μια χρονιά ορόσημο για τα ελληνικά κινηματογραφικά πράγματα, καθώς μία τρίτη γενιά κινηματογραφιστών έρχεται να συμπληρωθεί με πολύ μεγάλες υποσχέσεις. Ο ελληνικός κινηματογράφος στη δεκαετία του 1960 ζει τη μεγάλη του ακμή. Αυτό που ζούμε μετά το 1970-1975 είναι μία ας το πούμε παρατεταμένη άνοιξη αυτού του κινηματογράφου, μάλιστα σε μία στιγμή που η τηλεόραση έχει κατακτήσει τα ελληνικά σπίτια, ιδίως στη δεκαετία του 1970 και ο κινηματογράφος όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην Ευρώπη και στην Αμερική, προσπαθεί με ένα καινούργιο πρόσωπο να τραβήξει μια πιο ιδιαίτερη ομάδα θεατών, κάπως διαφορετική από το μεγάλο λαϊκό κινηματογράφο που στη δεκαετία του 1960 κυριαρχούσε, στις συνοικίες και στις γειτονιές σε δεύτερη προβολή. Τότε δημιουργήθηκαν πολλοί κινηματογράφοι. Τώρα πια στην Αθήνα και στην υπόλοιπη Ελλάδα έχουν μείνει ελάχιστοι.

-Πεμπτουσία: Οι ταινίες που προβάλλονται φέτος, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι κλασσικές;

-Κ.Μ.: Οι περισσότερες από τις ταινίες που προβάλλονται φέτος είναι κλασσικές. Ξεκινώντας από την ταινία Κιέριον, που είναι μία ταινία του 1966-1967, του Δήμου Θέου, και τον Θίασο του Θόδωρου Αγγελόπουλου, και φθάνοντας μέχρι το σήμερα, νομίζω ότι έχουμε διαλέξει τις πιο χαρακτηριστικές ταινίες, τις ταινίες εκείνες που αν κάποιος δεν τις έχει δει, μάλλον θα έπρεπε να τις δει, αν θέλει να έχει μια

γνώμη για τον ελληνικό κινηματογράφο πιο συγκεκριμένα.

-Πεμπτουσία: Αυτήν την Παρασκευή θα προβληθεί η ταινία *Happy Day* (1976) του Παντελή Βούλγαρη. Στον κινηματογράφο έχει βγει η νέα του ταινία *Μικρά Αγγλία* (2013). Να κάνουμε ένα άλμα και να σας ζητήσω να σχολιάσετε την εξέλιξη του Παντελή Βούλγαρη από το 1976 μέχρι σήμερα;

-Κ.Μ.: Είναι ένα πολύ καλό παράδειγμα από το *Happy Day* στη *Μικρά Αγγλία* και στο έργο του Βούλγαρη, καθώς η ταινία *Happy Day* θα έλεγε κανείς ότι κινείται μέσα στα πλαίσια της δεκαετίας του 1970, κυρίως τότε που η πολιτική και η πολιτικοποίηση είχαν πολύ ευρεία διάδοση στην ελληνική κοινωνία. Και η πολιτική συζήτηση επίσης. Το θέμα της αποκατάστασης της δημοκρατίας δεν είχε λήξει εξ' ολοκλήρου, πολλά ήταν τα ζητήματα τα ρευστά της ελληνικής δημοκρατίας - βέβαια θα μπορούσε να πει κανείς ότι σήμερα υπάρχουν περισσότερα ανοιχτά ζητήματα- τότε ο κόσμος ασχολούνταν πολύ μ' αυτό που λέμε πολιτική και ιδιαίτερα ο κινηματογράφος. Σήμερα η συγκεκριμένη ταινία του Π. Βούλγαρη *Μικρά Αγγλία*, θα μπορούσαμε να πούμε ότι κάνει μια στροφή εσωτερική, καθώς με βάση τις γυναίκες της Άνδρου από το ομώνυμο μυθιστόρημα της Ιωάννας Καρυστιάνη, κάνει μια ταινία για το συναίσθημα κυρίως των γυναικών που μένουν μόνες τους. Οι άνδρες τους ταξιδεύουν και αυτές μεγαλώνουν τα παιδιά τους, τα παντρεύουν, κάνουν το κουμάντο στο σπίτι, αλλά την ίδια στιγμή φαίνονται και τα εσωτερικά ζητήματα των ηρώων, το ζήτημα της αγάπης, της αφοσίωσης, έχει εκρηκτικές διαστάσεις στην ταινία του Βούλγαρη, σ' έναν τομέα που κινείται άνετα ο ίδιος και το έχει αποδείξει και παλιότερα με ταινίες που είναι κοντά στη δική του βιωματική εμπειρία. Θυμάμαι τις *Ημέρες του Αυγούστου*, που ήταν μία εξαιρετική ταινία συναισθημάτων, για την Αθήνα. Ο Παντελής Βούλγαρης είναι Αθηναίος και στο ίδιο μήκος κύματος κινείται και η ταινία του *Μικρά Αγγλία*. Η πρώτη ήταν χαμηλού κόστους παραγωγή, ενώ η *Μικρά Αγγλία* είναι υπερπαραγωγή για τα μέτρα του ελληνικού κινηματογράφου και είναι μία ταινία εποχής στο μεγαλύτερο μέρος της, γιατί μας πηγαίνει στο μεσοπόλεμο και στα χρόνια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.

Κατερίνα Χουζούρη

<http://bit.ly/1fnfYuo>